

אבא, ניסיתי להכין את עצמי לרגע הזה, אבל אני לא בטוחה שזה בכלל אפשרי. החודשים האחרונים לא מזכירים בכלל את האדם שגדלתי עליו, ואני נלחמת בראש שלי לשמור אותך בזיכרון שלי – כמו שאתה באמת. אבא שמכיר כל כביש בארץ ויודע לנסוע אליו דרך קיצורים שהוויז לא מכיר, אבא שמכיר כל כלי חקלאי שיצא אי פעם ויודע לספר לפרטי פרטים מה הוא עושה, לפתור כל בעיה באופניים עם כפות הידיים הענקיות והחזקות שלו ושלא אתחיל לדבר על מכונות, רק מהצליל היית מזהה את הבעיה. זכיתי לקבל את המכונות שנפרדת מהן לאורך הדרך. אחת מהן הייתה פולו 97 שהתגלגלה לידי. מיותר לציין שהיא הייתה ידנית. באחת הפעמים שירדתי מהלימודים באוהל, ליד צומת כורסי צונח לי הקלאצ', עוצרת בצד, אתה הטלפון הראשון "אבא, איך ממשיכים מכאן?" מורן, תקשיבי לי טוב! את מניעה את האוטו, לוחצת על הגז דוחפת את ידית ההילוכים, משלבת בראשון בכוח וככה את ממשיכה עד טבריה, אני מתקשר לג'ורג', אני סומך עלייך. לא שמעתי ממך את צמד המילים האלו עד אותו הרגע וידעתי שאני עושה את זה. יש לי מיליון סיפורים עליך, על הנסיעות לברעם שהוצאת אותנו ל"מרעה", על הטיולים בטיולית ובמשאית, הדגים המטוגנים, הטוסטים והחלב שעד היום אף אחד לא מצליח לעשות אותם טעימים כמו שלך. וגם על הטלפונים הבלתי פוסקים שאתה יודע שהביאו לי את העצבים לא פעם. ברור לי שעכשיו הם יחסרו לי.

היית אדם פשוט, טוב לב, משימתי, תמים ואוהב אדם וכל מי שזכה להכיר אותך אמר עליך תמיד את אותו הדבר: הוא איש פשוט ואדם עם לב זהב.

אוהבת אותך

מורן